

Sygn. akt II K 471/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Chełmnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący – ***SSR Agata Makowska - Boniecka***

Protokolant – stażysta K. S.

przy udziale Prokuratora – E. K.

po rozpoznaniu w dniu 3 czerwca 2016 roku

sprawy:

K. M.

s. M. i M. z domu A.

ur. (...) w C.

oskarżonego o to, że:

I. W dniu 1 września 2015 roku w C., wbrew przepisom ustawy posiadał środek odurzający w postaci marihuany o masie 1,76 grama brutto,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

II. w dniu 2 września 2015 roku w C., wbrew przepisom ustawy posiadał znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o masie brutto 50,04 gramów,

tj. o czyn z art. 62 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

III. w okresie od 8 do 22 sierpnia 2015 roku w C. i K., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił za łączną kwotę 370 zł nieustalonym osobom substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o łącznej masie 20 gramów,

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii,

a ponadto,

w dniu 28 listopada 2015 roku w C., wbrew przepisom ustawy posiadał substancję psychotropową w postaci amfetaminy o masie 2,28 grama brutto,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

orzeka:

I. uznaje oskarżonego ***K. M.*** za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w punkcie I aktu oskarżenia z dnia 9 grudnia 2015 roku w sprawie Ds. 572/15 oraz w akcie oskarżenia z dnia 18 grudnia 2015 roku w sprawie Ds. 742/15 tj. ciągu dwóch występów z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie

art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i po zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,

II. uznaje oskarżonego **K. M.** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia z dnia 9 grudnia 2015 roku w sprawie Ds. 572/15, tj. występku z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

III. uznaje oskarżonego **K. M.** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie III aktu oskarżenia z dnia 9 grudnia 2015 roku w sprawie Ds. (...), z tym ustaleniem, że wyczerpał on znamiona występku z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

IV. na mocy art. 45 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego przepadek korzyści odniesionej z popełnienia przestępstwa przypisanego mu w punkcie III wyroku w kwocie 370 (trzysta siedemdziesiąt) złotych,

V. na podstawie art. 85 kk, 86 § 1 kk i 91 § 2 k.k. w miejsce kar pozbawienia wolności wymierzonych oskarżonemu w punktach od I do III wyroku wymierza oskarżonemu karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. na mocy art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek zabezpieczonych substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, wyszczególnionych w wykazie dowodów rzeczowych Nr (...) oraz substancji odurzającej w postaci marihuany i substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, wyszczególnionych w wykazie dowodów rzeczowych Nr (...),

VII. na mocy art. 44 § 2 kk orzeka przepadek przedmiotów, które służyły do popełnienia przestępstw przypisanych oskarżonemu w punktach I, II i III wyroku, tj. woreczków foliowych i zwitek foliowych, wyszczególnionych w wykazach dowodów rzeczowych Nr (...) oraz (...),

VIII. na podstawie art. 63 § 1 i 5 kk na poczet kary łącznej pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu w punkcie V zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci dwóch dni zatrzymania, tj.: jeden dzień zatrzymania w dniach 1 i 2 września 2015 r. i jeden dzień zatrzymania w dniach 28 i 29 listopada 2015 r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równy jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,

IX. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych, zaś wydatkami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 471/15

UZASADNIENIE

Na podstawie art. 424 § 3 kpk, w związku ze złożeniem wniosku o uzasadnienie wyroku wydanego w trybie art. 387 kpk, Sąd ograniczył zakres uzasadnienia do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynów oskarżonego.

K. M. aktem oskarżenia z dnia 9 grudnia 2015 r. w sprawie Ds.(...) (sygn. akt: II K 471/15) został oskarżony o to, że:

I. w dniu 1 września 2015 roku w C., wbrew przepisom ustawy posiadał środek odurzający w postaci marihuany o masie 1,76 grama brutto, tj. o czyn z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii;

II. w dniu 2 września 2015 roku w C., wbrew przepisom ustawy posiadał znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o masie brutto 50,04 gramów, tj. o czyn z art. 62 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii;

III. w okresie od 8 do 22 sierpnia 2015 roku w C. i K., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił za łączną kwotę 370 zł nieustalonym osobom substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o łącznej masie 20 gramów, tj. o czyn z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii,

a ponadto aktem oskarżenia z dnia 18 grudnia 2015 r. w sprawie Ds. (...) został oskarżony o to, że w dniu 28 listopada 2015 roku w C., wbrew przepisom ustawy posiadał substancję psychotropową w postaci amfetaminy o masie 2,28 grama brutto, tj. o czyn z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 3 czerwca 2016 r. Sąd sprawę o sygnaturze akt II K (...) przeciwko oskarżonemu K. M. połączył ze sprawą o sygnaturze akt II K (...) również przeciwko oskarżonemu K. M. i tak połączone sprawy rozpoznał łącznie pod sygnaturą akt II K (...)

K. M. przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Na rozprawie w dniu 3 czerwca 2016 roku wyraził wolę dobrowolnego poddania się karze, przy czym prokurator oświadczył, że nie sprzeciwi się karze: za czyny z art. 62 ust. 1 przy przyjęciu ciągu przestępstw w myśl art. 91 k.k. – 2 miesiące pozbawienia wolności, za czyn z art. 62 ust. 2 - 1 rok i 4 miesiące pozbawienia wolności, za czyn z art. 59 ust. 1 – 1 rok pozbawienia wolności oraz karze łącznej 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności wraz z przypadkiem korzyści w kwocie 370 zł, przypadkiem dowodów rzeczowych i zwolnieniem od kosztów, co oskarżony zaaprobował jako własny wniosek.

Stwierdzając spełnienie przesłanek dopuszczalności złożenia wniosku o wydanie wyroku skazującego, określonych w art. 387 § 1 k.p.k., Sąd zbadał przesłanki zasadności wniosku z art. 387 § 2 k.p.k. i – uznając wniosek za merytorycznie uwzględniony – postanowił się do niego przychylić. Zdaniem Sądu okoliczności popełnienia przez K. M. przestępstw nie budzą wątpliwości, a jego wyjaśnienia znajdują odzwierciedlenie w całości materiału dowodowego zebranego w sprawie. Dlatego też przychylając się do jego wniosku, Sąd na podstawie art. 387 § 5 k.p.k. postanowił uznać za ujawnione dowody wymienione w akcie oskarżenia, nie ma bowiem konieczności przeprowadzania postępowania dowodowego przed Sądem. Postawa oskarżonego, świadomego popełnienia błędów pozwala na przekonanie, iż cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości.

W konsekwencji Sąd uznał oskarżonego K. M. za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w punkcie I aktu oskarżenia z dnia 9 grudnia 2015 roku w sprawie Ds. (...) oraz w akcie oskarżenia z dnia 18 grudnia 2015 roku w sprawie Ds. (...) a zatem tego że w dniu 1 września 2015 roku w C., wbrew przepisom ustawy posiadał środek odurzający w postaci marihuany o masie 1,76 grama brutto oraz tego, że w dniu 28 listopada 2015 roku w C., wbrew przepisom ustawy posiadał substancję psychotropową w postaci amfetaminy o masie 2,28 grama brutto z tym ustaleniem, że zostały one popełnione w podobny sposób i w krótkich odstępach czasu, to jest uznał go za winnego popełnienia ciągu dwóch występów z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 k.k.

Zgodnie z art. 62 ust. 1 z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2016 roku poz. 224 z późn. zm.) karze podlega ten, kto wbrew przepisom ustawy, posiada środki odurzające lub substancje psychotropowe. Działanie przestępcze, o którym stanowi art. 62 polega na niezgodnym z ustawą posiadaniu środków odurzających lub substancji psychotropowych, tj. środków i substancji wymienionych w załącznikach do niniejszej ustawy. Czynność sprawcza określona w art. 62 jest realizowana "wbrew przepisom ustawy", jeżeli pozostaje w sprzeczności z dopuszczalnymi ustawą zachowaniami, związanymi z dozwolonym posiadaniem środków odurzających lub substancji psychotropowych. Przystępstwo z art. 62 ust. 1-3 można popełnić tylko umyślnie, z zamiarem bezpośrednim lub z zamiarem ewentualnym. /por. Komentarz do art.62 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U.05.179.1485), [w:] K. Łucarz, A. Muszyńska, Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz, Oficyna, 2008.Stan prawny: 2007.12.01/.

Przypisanie oskarżonemu obu czynów z art. 62 ust. 1 ustawy znajdowało wsparcie w niekwestionowanych przez niego wnioskach z przeprowadzonych w sprawie badań zabezpieczonych substancji psychotropowych. Oskarżony przyznał

się także do posiadania amfetaminy i marihuany, które należą do substancji wymienionych w załączniku nr 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

W momencie podejmowania przypisanego oskarżonemu działania przestępczego był on osobą dojrzałą, w pełni poczytalną. Nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca bezprawność bądź winę oskarżonego.

W ocenie Sądu dwa występki przypisane oskarżonemu w punkcie I wyroku stanowią ciąg przestępstw, o którym mowa w art. 91 § 1 k.k. Zgodnie z tym przepisem jeżeli sprawca popełnia w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, sąd orzeka jedną karę na podstawie przepisu, którego znamiona każde z tych przestępstw wyczerpuje, w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.

W ocenie Sądu w zakresie wskazanych czynów zachodzą wszystkie przesłanki określone w przepisie art. 91 § 1 k.k.: tożsamość kwalifikacji każdego z przestępstw składających się na ciąg (art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii); podobny sposób popełnienia tych przestępstw; krótkie odstępy czasu pomiędzy poszczególnymi przestępstwami (niecałe 3 miesiące) oraz brak wyroku, chociażby nieprawomocnego co do któregośkolwiek z nich, który zapadł w okresie między pierwszym a ostatnim z przestępstw. Mając na uwadze powyższe rozważania należało stwierdzić, że czyny przypisane w pkt. I wyroku oskarżonemu K. M. spełniają łącznie wszystkie kryteria, by uznać je za popełnione w ciągu przestępstw. Sąd uznał za wskazane po zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. na podstawie art. 62 ust 1 ustawy wymierzenie oskarżonemu za te czyny kary 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności.

Drugim z zarzuconych mu czynów K. M. wyczerpał znamiona przestępstwa posiadania znacznej ilości substancji psychotropowej wbrew przepisom ustawy. Znamieniem kwalifikującym w przypadku występkę z art. 62 ust. 2 ustawy jest „znaczna ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych”. Treść normatywna art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii nie zawiera żadnych kazuistycznych unormowań definiujących pojęcie „znaczna ilość”. Wystarczy przywołać pogląd, że miarą „znaczności” może być stosunek ilości określonych środków do potrzeb jednego człowieka uzależnionego od tych środków. Powszechnie przyjmuje się w orzecznictwie, że około 50 g amfetaminy, zgodnie z powyżej przedstawioną zasadą, stanowi znaczną ilość (wyrok SA w Lublinie z 17 grudnia 2002 r., II AKa 282/02, LexPolonica nr 364367 (OSA 2003, nr 9, poz. 94). Kryterium ilościowe pojęcia „znaczna ilość” winno być zawsze ocenione przez pryzmat liczby porcji, jakie mogą być przygotowane do bezpośredniego użycia. Popularna porcja konsumencka to ok. 0.1 g, czyli "setka", przeciętnie jednak dawka jednorazowa bywa większa (zdarzają się osoby, które potrafią "wziąć" jednorazowo ponad 1 g., a dziennie do 5 – 7 g.), więc nietrudno wyliczyć, że posiadana przez oskarżonego ilość amfetaminy mogłaby zaspokoić potrzeby co najmniej 50 osób uzależnionych. Jest to wystarczająca ilość osób do uznania miary „znaczności” środka uzasadniająca zakwalifikowanie czynu oskarżonego z art. 62 ust. 2 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (wyrok SA w Lublinie z 22 stycznia 2008 r., II AKa 300/07, LexPolonica nr 2014631, KZS 2008, nr 6, poz. 78). Przeważającym w chwili obecnej jest pogląd, iż znamie „znacznej ilości” rozpatrywać należy w kontekście ilościowo-jakościowym, a więc z uwzględnieniem ilości osób, jakie mogą zaspokoić swoje potrzeby daną ilością substancji psychotropowej czy środka odurzającego. Zapatrywanie takie wyraził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 23 września 2009 roku (I KZP 10/09, LEX nr 518123) i do dnia dzisiejszego linia orzecnicza nie uległa w tym zakresie modyfikacji. W orzeczeniu tym stwierdzono, iż znaczną ilością w rozumieniu ustawy jest taka ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych, która mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych.

Zgodnie z art. 59 ust. 1 cytowanej wyżej ustawy kto, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, udziela innej osobie środka odurzającego lub substancji psychotropowej, ułatwia użycie albo nakłania do użycia takiego środka lub substancji, podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10. Użyty w komentowanym przepisie termin „udzielać” należy rozumieć jako: dać, dostarczyć, częstować, dawać, wręczać, udostępnić, użyczyć. Oczywiście na gruncie art. 59 ustawy celem działania sprawcy musi być chęć osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej. Taki niewątpliwie cel przyświecał oskarżonemu, bezspornym jest bowiem, że z zamian za udzielenie nieustalonym osobom substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o łącznej masie 20 gramów uzyskał on korzyść majątkową w postaci zapłaty kwoty 370 zł za te narkotyki. W rozumieniu art. 12 k.k. z góry powzięty zamiar to przede wszystkim

zamiar jednolity, prowadzący do osiągnięcia przez sprawcę takiego samego celu poprzez jednorodne zachowania podejmowane etapowo.

Dlatego Sąd uznał, że czynem opisanym w punkcie III aktu oskarżenia z dnia 9 grudnia 2015 r. oskarżony wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy w zw. z art. 12 k.k. K. M., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił substancji psychotropowej w postaci amfetaminy nieustalonemu osobom, w związku z czym należało uzupełnić podstawę prawną skazania oskarżonego o przepis art. 12 k.k.

Wymierzając oskarżonemu kary za jednostkowe przestępstwa, jak również karę łączną, Sąd miał na uwadze, że orzeczone kary były zaproponowane przez oskarżonego i przyjęte przez prokuratora w trybie art. 387 k.p.k.

Przepis art. 53 k.k. stanowi, że sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu. Przy tym, okoliczności wpływające na wymiar kary uwzględnia się tylko co do osoby, której dotyczą.

Przepis art. 62 ust. 1 ustawy przewiduje karę pozbawienia wolności do lat 3, art. 62 ust. 2 – od roku do 10 lat, a art. 59 ust. 1 – od roku do 10 lat. Sąd uznał, że karami adekwatnymi do wagi popełnionych czynów i stopnia ich społecznej szkodliwości plasującego się „wysoko”, będą kary: 2 miesiące pozbawienia wolności za ciąg występków z art. 62 ust. 1 ustawy (I czyn z aktu oskarżenia z dnia 9 grudnia 2015 r. i czyn z aktu oskarżenia z dnia 18 grudnia 2015 r.), 1 rok i 4 miesiące pozbawienia wolności za rok za występki z art. 62 ust. 2 ustawy (II czyn z aktu oskarżenia z dnia 9 grudnia 2015 r.), 1 rok pozbawienia wolności za występki z art. 59 ust. 1 ustawy (III czyn z aktu oskarżenia z dnia 9 grudnia 2015 r.). Takie kary są w przekonaniu Sądu karami sprawiedliwymi i spełniają dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k. Jako okoliczności łagodzące Sąd wziął pod uwagę przyznanie się oskarżonego do winy i złożenie szczerych wyjaśnień w sprawie, a także wolę zakończenia postępowania w drodze dobrowolnego poddania się karze, bez przeprowadzenia postępowania dowodowego. Jako okoliczność obciążającą Sąd uwzględnił jego wcześniejszą karalność i przede wszystkim to, że mimo toczącego się w stosunku do niego postępowania w sprawie Ds. 572/15 popełnił ponownie przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, okazując tym samym swój lekceważący stosunek do organów ścigania.

Czyny oskarżonego pozostają w zbiegu realnym, a więc Sąd zobowiązany był wymierzyć za nie oskarżonemu karę łączną na podstawie art. 85 k.k. Zgodnie z art. 86 § 1 k.k. mającym podstawowe znaczenie dla granic i wymiaru kary łącznej Sąd mógł zastosować zasadę pełnej kumulacji i orzec wobec skazanego karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, natomiast stosując zasadę pełnej absorpcji karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności. Jakkolwiek – zgodnie z art. 86 § 1 k.k. – przy orzekaniu kary łącznej możliwe jest zastosowanie zarówno zasady pełnej absorpcji, jak i zasady pełnej kumulacji, to jednak należy pamiętać, że zastosowanie każdej z tych zasad jest rozstrzygnięciem skrajnym, które może być stosowane wyjątkowo (por. wyrok SN z dnia 2 grudnia 1975 r., Rw 628/75, OSNKW 1976 nr 2 poz. 33). Sąd rozważył przede wszystkim czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono kary, istnieje ścisły związek podmiotowy lub przedmiotowy, czy też związek ten jest dość odległy lub w ogóle go brak (wyrok SN z 25 października 1983 r., IV KR 213/83, OSNKW 1984, nr 5–6, poz. 65, z głosem L. Paprzyckiego, NP 1986, nr 3, s. 112). Między przestępstwami oskarżonego, objętymi realnym zbiegiem istnieje bliska więź przedmiotowa i podmiotowa, są to przestępstwa tego samego rodzaju, popełnione w bliskim związku miejscowym i czasowym, godzą w te same dobra, a to ustalenie przemawia za zastosowaniem zasady pełnej absorpcji. Jednak popełnienie czterech przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji. Orzeczenie kary łącznej nie musi przynosić skazanemu korzyści, to jest oznaczenia kary łącznej w wymiarze niższym od arytmetycznej sumy poszczególnych kar. Stąd też

Sąd zastosował zasadę częściowej kumulacji i wymierzył oskarżonemu karę łączną **1 roku i 6 miesięcy** pozbawienia wolności.

Z uwagi na wymiar kary łącznej Sąd nie dostrzegł podstawy do zastosowania wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej pozbawienia wolności. Na gruncie znowelizowanych przepisów, obowiązujących od dnia 1 lipca 2015 roku, zgodnie z art. 69 § 1 k.k. Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze **nieprzekraczającym roku**, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa.

Na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec oskarżonego przepadek zabezpieczonych substancji psychotropowych w postaci: amfetaminy, wyszczególnionej w wykazie dowodów rzeczowych Nr (...) oraz substancji odurzającej w postaci marihuany i substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, wyszczególnionych w wykazie dowodów rzeczowych Nr (...), zaś na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego przepadek przedmiotów, które służyły do popełnienia przestępstw przypisanych oskarżonemu w punktach I i II wyroku, tj. woreczków foliowych i zwitek foliowych, wyszczególnionych w wykazach dowodów rzeczowych Nr (...) oraz (...). Ponadto na mocy art. 45 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego przepadek korzyści odniesionej z popełnienia przestępstwa przypisanego mu w punkcie III wyroku w kwocie 370 złotych.

Mając na uwadze, że w dniach 1 i 2 września 2015 r. (od godz. 21:25 jednego dnia do godz. 10:40 drugiego dnia) oraz w dniach 28 i 29 listopada 2015 r. (od godz. 21:30 jednego dnia do godz. 9:10 drugiego dnia) oskarżonego pozbawiono wolności w sprawie z powodu zatrzymania, ten czas należało mu zaliczyć na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności, o czym orzeczono na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 396), która weszła w życie w dniu 1 lipca 2015 r. Sąd zaliczył okres zatrzymania, zaokrąglając go w górę do pełnego dnia, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności, a za dzień w powyższym rozumieniu przyjęto okres 24 godzin liczony od chwili rzeczywistego pozbawienia wolności.

Uznając, że sytuacja materialna oskarżonego nie jest dobra, ponieważ jest on obecnie tymczasowo aresztowany i będzie odbywał karę pozbawienia wolności, Sąd uznał za uzasadnione zwolnienie go od uiszczenia opłaty sądowej i nieobciążenie go wydatkami poniesionymi w postępowaniu przez Skarb Państwa. Podstawą prawną do zwolnienia oskarżonego od kosztów sądowych w postępowaniu był przepis art. 624 § 1 k.p.k.

SSR Agata Makowska-Boniecka

C., 15 czerwca 2016 r.